

nih družinskih očetov, kakor pri nas! Nikjer na celim svetu se ne pustijo volilci dopovedati, da je „A“ — „U“, da je dan noč... Navadna, grda sleparija je, kar uganja farštvu z ljudstvom, — in človeku zavre kri, ko vidi vso to nesramnost, vso to oduševstvo, vso to lumparijo, s katero se hočejo propale osebe obdržati na krmilu...

Na prstih lahko poštejemo spovednice, ki se niso izrabljale za farske kandidate, — in koliko je prižnic, v katerih se ni zlorabljalo Božji hram v smrdljive klerikalne namene?... Zalostno je to povedati, ali resnica je!

Klerikalstvo je politična laž! To nam dokazuje že dejstvo, da je med sedmimi klerikalnimi kandidati za državni zbor le — dvoje kmetov. Kaplan, hofrat, profesor, dohtar, — to so prvaško-klerikalni kandidati! In tisti ljudje, ki so imenovali te kaplane, dohtarje, hofrate in profesorje za svoje kandidate, ti ljudje se imenujejo — kmet-ska zveza!

Zdaj pa vprašamo? Ali je to lepo, pošteno? Ne, — to je politična hinavščina in laž!

Mi pa smo ostali zvesti svojim načelom. Kar smo govorili in priporočali v več kot 7 letnem delu, to priporočamo še danes. Niti enkrat nismo naprednjaki spremenili svoje prepričanje!

Kakor v začetku našega dela, tako naglašamo tudi zdaj pri teh volitvah: naš kandidat biti mora gospodarsko izobražen. Vsa druga malenkostna politika je za nič, — gospodarsko izurjenega, gospodarsko izkušenega človeka potrebujemo, — moža, ki ima zmisel za naše gospodarske težnje, naše trpljenje in naše delo. Popolnoma izključeno je, da bi razumel duhovnik, ki je videl doslej le črno šolo in držal v roki le pero in brevir, naše težnje in naše delo. To je dokazal vodja naših črnuhov, dr. Korošec, ko se je v Žalcu osmešil s svojimi govori o hmeljarstvu. Popolnoma izključeno je tudi, da bi mogel biti kmetaki, ljudski poslanec človek, ki je c. kr. hofrat, ki je odvisen od vlade, ki mora biti že po svojem naslovu pokorni sluga ministrov. Kar se je doslej za kmete in obrtnike ter delavce doseglo, to se je doseglo v boju proti vladi. Kos za kosom svojih pravic smo iztrgali c. kr. vladi iz krempljev, ne s hofratsko politiko, marveč z odločnim nastopom kmetaki poslancev. Torej: kaplana ne, hofrata ne! Ali naj volimo finančnega komisarja? Res, za glavo smo se prijeli, ko smo čitali, da postavijo vodje klerikalne „kmet-ske zveze“ kandidatom „financerja“ Povaleja. Ta naj bode zdaj — kmetaki poslanec? Ne, in tisočkrat ne! Ne kaplana, ne profesorja, ne hofrata, ne financerja, — kmeta hočemo za poslanca.

In iz tega stališča prihajamo danes s svojimi lastnimi kandidati. Priporočamo vam jih, somišljeniki in volilci, — brez da bi se vam ti naši možje vsiljavali, brez da bi mi vam jih vsiljavali! Nova „narodna“ stranka je postavila sicer tudi svoje lastne kandidate, a vsak pametni človek ve, da so to le „Zählkandidati“ in da koristi nova stranka s svojim otročjim nastopom edino-le političnemu farštvu. Proti hofratu Ploju, temu rutiniranemu, gladkemu „kšeft-politiku“, temu rojenemu jezuitu, za kogar delajo že sleherni mežnar, sleherni kaplan in sleherni župnik z vsemi silami, — proti temu Ploju je postavila Spindlerjeva stranka mlinarja Zadravca iz Središča za kandidata. Mi ne bomo napadali Zadravca. Ali koliko političnih zmoglosti in izkušenj pa ima ta človek? Nam se zdi smešno, da ima nova stranka tako otroške navade... Družiti pa s to novo stranko se ne moremo, kajti prepad med nama je preglobok! Kakor klerikalci postaviti hoče tudi nova stranka kitajski zid okoli Slovencev, kakor klerikalci dela tudi nova stranka gonjo proti nemštvu! Torej: vsak zase!

Kateri so naši možje? Izključno možje, ki poznajo vse stroke gospodarskega dela! Naglašamo, da se nam ne gre za to, da bi naši možje dobivali tistih 10 goldinarčkov. Naša stranka tudi ne bode umrla, ako pridejo sami črnuhi v državni zbor; imamo dovolj nemških naprednih poslan-

cev, ki se bodo za prosto misel potegnili! Ali — kdor hoče sodelovati pri osvoboditvi ljudstva od črnega jarma, ta naj voli naše možje!

Volilci, somišljeniki! Naša stranka si je ostala zvesta; postavili nismo kandidate v fraku, temveč možje iz ljudstva. Ornig — posestnik, okrajni načelnik, župan, deželni poslanec, — to vse pove dovolj! Wissenjak — posestnik, vrlikmet dolgoletni župan! Kresnik — kmet! Drogenik — vinar, gradnik! Vodopitiz — posestnik! Moscon — posestnik, okrajni načelnik! Niti enega ni med našimi kandidati, ki bi bil hofrat ali dohtar ali kaplan. — vsak pozna kmet-sko in delavsko življenje!

Bodimo na straži! Vsakdo naj bode prepričan, da je njegov glas velepomemben! Eдиноsti treba! Vse postranske male kandidate nimajo pomena.

Bodimo na straži, da postane 14. maj častni dan za napredno ljudstvo.

Živeli naprednjaki!

Strankino vodstvo.

Politični pregled.

Proč od Ogrske! Koroški list „Freie Stimmen“ piše: Avstrija je citrona, katero izprejšajo Ogr. Skupne potreščine znašajo letno čez 367¹/₂ milijonov. Po pravici bi imeli Avstrijani le polovico (184 milijonov) plačati. Ali mi plačujemo 65¹/₂ svote, kar znaša 240 milijonov. Poleg tega plačamo še posebej 30 milijonov. Skupni colninski dohodki znašajo namreč 130 milijonov, od teh pripade na Ogrsko 15, na Avstrijo 115 milijonov. Ali teh 130 milijonov se zaračuni kot skupne dohodke! Računajmo kakor hočemo: na vsak način plačujemo vsako leto milijone preveč. S tem denarjem bi lahko uresničili za naše delavce zavarovanje proti boleznim in nezgodi, za delavce in obrtnike zavarovanje za starost; odpravili bi lahko dolgeve na kmet-skih posestvih, pridobili malemu rokodelcu in trgovcu cenil kredit, zboljšali učiteljske plače, zidali ceste, mostove, preskrbeli vdove in sirote, zgradili šole in bolnišnice... Ali vse to so le sanje, kajti zdaj so nakrat klerikalci proti ločitvi od Ogrske! Ogrski judje posedujejo že 2 tretjini ogrske zemlje in izsesavajo kmeta, kakor rumunski judje; ti ogrski judje so prepolnili avstrijski trg z ogrsko živino, ogrskim žitom in ogrsko moko. Naše mlinarstvo je popolnoma uničeno, naš kmet ne prodaja več živine, naši veleposestniki pošiljajo živino na Nemško, — ogrski judje so gospodarji na našem trgu. Z nizkimi cenami so onemogočili konkurenco našega poljedelstva in zdaj oropajo dan za dnevom mestjane. Delavci, kmetje, mestjani zahtevajo že leta sem ločitev od Ogrske. V naših mestih prodajajo najslabše blago ogrski havzirerji. Tudi obrtniki kličejo: Proč od Ogrske! Vsi smo za ločitev. Ali zdaj prihajajo klerikalci in se zavzemajo za judovske Madžare in za „veliko Avstrijo.“ Nič jih ne briga, ako uničujejo našega kmeta in obrtnika; raje se zavzemajo za ogrske jude in cigane... To treba zapomniti zlasti zdaj ob volitvah!

Dopisi.

Ljutomer. Poznamo pač več ali manj vsi prvaško falotstvo in občutil je že marsikdo učinke sklepov dejanj najpodlejših barab, ki pravijo sicer, da so narodnjaki, ki imajo čisto dušo ter čuteče srce za trpeče ljudstvo, pa niso nič drugega nego breznačajna in brezčutna drubal, koji je prav malo mar za blaginjo drugih, ki skrbijo marveč za to, da se drži na plitvem površju ter uganja raznovrstne burke in lumparije. Ti ljudje s kosmato vestjo, ki gojijo in zagovarjajo najnesramnejše denuncijanstvo, hočejo skriti in zakriti razne svoje temne čine na ta način, da mečejo kratkovidnežem in žrtvam pesek v oči in napadajo vsakega, kateri ne odobrava kar slepo zavratnih in roparskih napadov teh izmečkov človeštva. Zahtevajo, da se jim izroči vsakdo na milost; ne trpijo tudi, da bi se napadeni zagovarjal in gorje mu, kdor bi se drznil

grajati le z besedico lopovstvo teh kreatur, celo dokazati jim, da so slabši kakor najnamnejši postopač — zatulila bi tolpa njen grozljivi melodiji. Pobijajo se pa tudi med seboj z lastnim ostudnim orožjem, blatijo in sramotijo drug drugega, neznana jim je vrednost odkritost in vdanega prijateljstva, kajti rekrutirajo se prejemajo fakini iz najgrših zverin in najtemnejši znaki istimi so jim najljubši, kojim je sveto vsako sredstvo, da Dobrodošli so tem uzornim ljudem tudi tatar-ski, prešeštniki ter slični in ednaki poštenjaki — tečno hri le prisežejo, da bodo besni kričači in bo Slovenjg zvesto hodili pod praporom pristnega falot-skaplan, in najostudnejših intrig. — Mi kmetje — trpi-kaj dr nas, ak hrano in ni res. ostanejo tinskih nego ne Ho nam je sledeči dokaz, da ni res, bodo lj glas: Z levali ljudem, koji imajo za nas le prezirav v številki Vasi v s obliki in številki klerikal- v gostih in napi in napi „Stajerc- kateri S Re

te nadlegujem z dopisom. Ali greh bi bilo, „Stajerc- bi ti ne povedal, kako slabo so se obnašali dobila. napredn- šentjurski klerikalci s svojimi tercialkami da sem belo nedeljo na Ponikvi. Glavni klerikalec Ju butico Jesih v Ponikvi se je tudi pridružil šentjurski tercialkam in jih je vodil po gostilnah ter pa je, e piti kupoval; marsikatera tercijalka se je tja in niser napila, da se je za plot držala. Šentjurski žup voham Mikš, na mesto ko tako čez „Stajerca“ sovrašt- priznice rogovili naj bi raje svoje terciálne do klerikal sem jo podučil, da bi ne hodile na Ponikvo svinjar- delat. Hvala Bogu za „Stajerca“, da nas le šentjani podpiras in utiš. Naznanim ti tudi, lj podedo- „Stajerc“, da na 14. t. m. so se pripeljali tr res, da „poslanci“ ob 8. uri zjutraj. Eden teh 3 „a, a, a, slaneč“ je pridigoval pri deseti maši. A lj šolskega nekaj z drva.

St. Ilj pod Turjakom. Čimveč grehov haril s politikujoči far, temraje nam pošilja lažnive, lene za pravke. Kaplan Luskar nam piše: Slavne sem šel uredništvu „Stajerca“ v Ptuj. Sklicujoč se skem škikana § 19. tisk. zak. z dne 17. dec. 1862, drž. a moja Ni res, vrh se se jaz kupila da sem opehari tov. N vedala. da mor marveč med m aprila O „ni res j „Skrget naznanil, da z otroki hudo ravna, re- istotako pa je res, da je bila ta ovadba pičic- vična in da ima orožnik zato v Gradcu ta Visočni položaj. — St. Ilj pod Turjakom, dne 8. ap so ga l je, da je, da res j „O p o m b a: Ali ni ta lažnivi popravek? j al, re- ravnost nesramno izzivanje? Zadanjo iskricjo, re- štenega čustva je gotovo že izginila iz srca a- planov, ki lažejo vedoma! Mi vzdržujemo a- trditve, da se vtika kaplan Luskar v polit- ki ga prav nič ne briga, da preganja po- ljudi ki ne trobijo v njegov farški rog, da sp- sploh med tiste farje, ki se jim gre le za p- tično nadvlado. In bodi prepričan, Luskar, ti bodedo odselej še večkrat na prste stopili

Šmartin pri Slov. Gradcu: Dobili smo popravek: Uredništvu „Stajerca“ v Pt- deči popravek: Uredništvu „Stajerca“ v Pt- šev v „ slavno

Sklepijoč se na § 19. tisk. zakona z dne 17. dec. 1862, drž. zak. štev. 6 ex 1863 zahteva v imenu na dopis pod zaglavjem „Šmartni pri Slovenjgradcu“ v 14. številki Vašega lista, da sprejmete v zakonitem roku na istem mestu in s istimi črkami nastopni stvarni popravek: Ni res, da si morajo kaplani po gostilnah hrano iskati, res je pa, da dobivamo opoldne in zvečer tečno hrano in pijačo v župnišči. Šmartni pri Slovenjgradcu, 10. aprila 1907. — Max Ocvirk, kaplan, Anton Berk II. kaplan.

Opomba: Naš članek je povedal še marsikaj drugega, kar nikdo ne popravlja. Veseli nas, ako dobivata kaplana v župnišči „tečno“ hrano in pijačo. Ali naši dopisniki trdijo, da to ni res. Vse druge gnile razmere v Šmartinu pa ostanejo pribite! Ali nima slavnega „zveza lavantinskih dušnih pastirjev“ nič drugega opraviti, nego neumne popravke pisariti?

Hoče pri Mariboru. Prvaški dohtar Rosina nam je poslal v imenu posestnika Visočnika sledeči popravek. V popravku ni prav nič dokazano. Ednostavno se piše „ni res“ in „ni res“ in Rosina ter Visočnik mislita, da jima bodo ljudje to farbarijo verjeli. Popravek se glasi: Z orizom na dopis, objavljen v tem časniku v številki z dne 17. marca 1907, štev. 11, pozivam Vas v smislu § 19 tisk. zak. da objavite v zakoniti obliki in na zakonitem mestu v prihodnji, ali sledeči številki ta popravek: „Ni res, da sem strasten klerikalec. Ni res, da sem dne 24. svečana 1907 v gostilni Franceta Lebeja v Reki zmerjal Stajerca in naprednjake, češ, da se v pošteni hiši o „Stajercu“ ne govori, in da jaz vsakega ovaham, kateri Stajerca bere, ker že od daleč smrdi i. t. d.“

Res pa je, da nisem nikogar zmerjal in o „Stajercu“ govoril le to, da ga je moja žena dobila enkrat v Mariboru. Ni res, da so me naprednjaki prišli z ojetimi besedami. Ni res, da sem jo popihal; ni res da bi si bil svojo butico v snegu hladil če ne bi popihal. Res pa je, da smo se v najlepšem miru razgovarjali in nisem bil prisiljen jo popihati. Ni res, da voham vedno okoli farovžev in ni res, da trosim sovraštvo in preprič po celi fari. Ni res, da sem klerikalno motivilo. Ni res, da sem erbijs, ki sem jo dobil po svojih starih, pognal takoj po šentjanževem klancu. Res pa je, da sem si s podedovanim denarjem kupil svoje posestvo. Ni res, da ne poznam več črk, kakor „i, i, i“, „a, a, a“, in da sem moral radi tega službo šolskega sluga zapustiti; ni res, da je izginilo nekaj reši iz šolske dervarnice, kjer sem rezal drva. Ni res, da sem jaz kterelega kmeta opeharil s srečkami za izvršitev cerkve sv. Magdalene za njivo trdo zaslužene kronice, Ni res, da sem šel z enim frančiškanom beračit po slovenskem Stajercu. Res je marveč, da sem g. frančiškana samo spremlil. Ni res, da je bila to moja služba in da je bila ta služba najboljša. Ni res, da je bila to dobra pipa in papa in po vrh se vsakdan goldinarček, in ni res, da sem se jaz tako izustil. Ni res, da sva jo neke izkupila in sva bila temeljito prelasana, ni res, da sem jaz prisopihal domu. Ni res, da sem jaz opeharil s kuponi od švicarskih ur veliko kmetov. Ni res, da je sodnija to počenje prepovala. Ni res, da živim v taki zakonski sreči, da morajo pogosto žandarmi posredovati, res je marveč, da še nikoli niso posredovali žandarji med menoj in mojo ženo. V Mariboru, dne 8. aprila 1907. Henrik Visočnik.

Opomba: Visočnik trdi, da „ni res“ in „ni res“, mi pa pravimo: Res je, vse do pičice res, kar smo pisali. Res je, da je Visočnik nesramno psoval naš list, res je, da so ga hoteli naprednjaki čez vrata vreči, res je, da je poskušal že vse mogoče na tem svetu, res je, da je švicarske sleparske loze prodal, res je, da je zmanjkalo marsikaj iz dervarnice, ko je bil on šolski sluga, res je, da je fehtaril okoli s frančiškanom, res je, da mu je ta služba najbolj ugajala, ker je to sam pravil itd. Visočnik, pred vso javnostjo Vas imenujemo nesramnega lažnika. Tožite nas, lažnik! Fej!

Spitalič. Ker so nama od neke strani očita, da sva midva pisca dopisa v 15. štev. „Stajerca“, izjavljava, da nisva v nobeni zvezi s tem dopisom, tičočem se razmer v našem kraju, da še v „Stajercu“ letos nisva nič pisala, kar nam slavno uredništvo naj blagovolj potrditi. — Jurij

Ivenčnik, posestnik. Jožef Kukovič, posestnik. — Opomba uredništva: Potrjujemo resnici na ljubo, da nista pisala omenjena posestnika dotičnega dopisa in sploh ničesar v naš list.

Sentilj v Slov. Gor. V „Slov. Gosp.“ z dne 28. marca si je naš lepi gospod kaplan zopet izlil svoj strupeni žolč na nekatere tukajšnje, njemu neljube osebe, katere se na noben način ne dajo vpriči v njegov jarem. Vedeli smo že davno, da v kaplanovi glavi že dolgo ni več vse v redu, a da bi ta človek postal docela fanatičen, pa nismo pričakovali. Njegova modrost presega že vse meje. V „Gospodaru“ pravi, „da je g. Repnik slovenski renegat in po milosti naših načelnik tukajšnje kmetijske podružnice“. Oj. To pa to! Ljudje božji, čujta in strmite! Repnik, sin nemške matere, pa slovenski renegat. On, največji posestnik pa morebiti pod komando kaplanovo, kateri se na kmetijstvo toliko razume, kot farška teleta na brev. To je modrost. Ako bi naš kaplan moral o svoji neumnosti davek plačevati, bi gotovo postal kar čez noč volilec prvega volilnega razreda tukajšnje občine. V taistem dopisu tudi govori o nekem socialdemokratu. Zvedeli smo od tiste osebe, da se je proti kaplanu le sledeči izrazil: „Ako naprednjaki ne postavijo kandidata, potem voli rajše socialdemokrata kot klerikalca. To lahko potrdita g. Franz Thaller in g. Reiniger. Izrazil se je nadalje, da se on prekleto malo briga za kaplanovo bedarije in da se mu ne zdi vredno, se s kaplanom v kakršnokoli polemiko spuščati“. G. Rauter, v tej točki toraj zavijate in lažete, kar Vam lahko dokažemo. Gospod kaplan! Ne čudimo se, če Vas zdaj ob času volitev zopet luna trka. Ampak povemo Vam na uho, g. Rauter, bodite rajše mirni in ostanite zvesti Vašemu poklicu in izpolnjujte raje Vaše duhovske dolžnosti nepristransko. Če Vas pa po naključju pot zopet popelje z zadnjo popotnico za umirajoče mimo „Südmarkhofa“, oglejte se vendar včas malo na desno če se morebiti tam kdo nahaja, pričakujoč klečče Vašega blagoslova. Pustili smo vas pri miru, a Vam ta mir ni bil dovolj. S puščicami ste začeli streljati na nas, a mi Vam bomo odgovarjali s kartecami. Človek, ki ima toliko masla na glavi, naj ne hodi na solnce. Boljše je, če ostane v kaki senci, in makari do jutra „šmira“ v kaki gostilni s belordečimi devicami kakor ste Vi lani meseca avgusta storili. Pa le bolj oprezni bodite, da Vas v Vaši sladko ginjenosti ne bode zopet priprost fant spominjal zaradi Vašega nedostojnega obnašanja. Morebiti se še tudi spominjate nekega Vašega obiska ob priliki poroda pri nekej gospé. O tem so ljudje mnogo govorili, kajne? Celo g. poštar bi vedel marsikaj zanimivega povedati. Prvi strel je počil in naš kaplan naj bo prepričan, da ne bomo nehal, dokler ne odpravimo tega političnega hujšaka in zagrizenca iz naše fare. Ali davkoplačevalci redijo njega, ali on nas! Bomo videli! Proč, proč, proč se mi pober', ti črni srakoper.

Ljutomer. Visokoučeni Anton Misja, po milosti božji šrihar v naši posojilnici, kjer kaže svojo modrost in piškavo moč nižjim in višjim, zasedel je pri zadnjih volitvah z velikim pompom in njemu lastno maniro vališče in ležišče kvokače, katero je zapustil že nekoliko mazlo pan dr. Chloupek. To vam je bila praska, da je ne pozabim hitro. Čvickali so sokoli in sokoliči skrhano koračnico; pridružili so se jim krogarji, vrabci, jastrebeci, čuki, sove, srake, vrane, smrdokavre ter drugi „vrtiči“. Hrušč in trušč bil je tako močan, da so se zbudile vse krastače in je nastopila vsa žabja armada, koja je vstrajno in mogočno regljala „nazdar, slava, živio“ itd. Slavnost bila je velikanska. Okoli novega starostar tiščali so se zvesti njegovi trabantje, da bi se ne razhladila jajca. Bodoči vodja slovenske univerze v Stročjivasi, znani školnik Karba, smrdel je sicer precej po šnopu, pa to nikakor ni neugodno uplivalo na že itak deloma pokvarjene in smrdljive jajčke. Ko je ponehal največji trumu, zahvalil se je dični starosta bratcem in sestram ter je slovesno zagotovil vse, da boljšega vodje nima niti verzenska družba gosakov in gosok. Povdaril je med drugim: Prepričani bodite, da sem mož na pravem mestu in da vas bodem vodil spretno in uzorno, saj imate dokaze, da znam vzgojevati. Imam velikanske zasluge za narod slo-

venski, čislajo me tudi Prokmuroidi, ki mi pso-nujajo celo kandidato za državnozbornske vo-litve, ki se bodo vrsile baje že 31. februarja tekočega leta.“ Franko je je popravljal s svoj čas stare babe, sedaj pa dela pokoro, ker trdi, da ne prenese njegova sicer debela koža hudih bodal, s kojimi so oboroženi sršeni in so odne živalice, predlagal je, da se izreče starosti za-upanje in je ob enem objubil, da bo de po-ravnal vse stroške, ki bodo v zvezi s kandida-turo brata Misja, iz lastnega, ker mu baje nese uzorno gospodarstvo toliko. Konečno predlagal je še: „Na srcu leži mi izvolitev treh častnih članov, namreč našega prvega načelnika Misjo-vega Toneka, našega trobentača Vukovega Rudeka in našega blaginjarja Mirana Lorberja, kajti imajo razun velikih in nesmrtnih zaslug za naše prepotrebno društvo še tudi to lepo prvaško lastnost, da so ravnali kot šribarji z njim poverjenim denarjem tako in enako kakor svinje s tikvami. Ker je dr. Karlek v trenutku skoraj omedlel, zaključil je starosta takoj sejo — sledilo je kihanje. Prihodnjič več. Belosrajčkar.

Iz Kamnice pri Mariboru. Tudi mi Kamni-čanje moramo nekaj povedati o našem klju-čarju Tončetu, doma iz sv. Urbana. Pri klju-čarju je služila leto dni dekla, ki je bila seveda v „Marijini družbi“. Zdaj pa je dobila precej veliko plačilo, tako da ga je moralo nesti v Maribor, kjer bode par dni pri neki hebamki ostala. Ključar je tega kriv. Seveda je mož velik klerikalec, ki mu je nemška beseda trn v peti. Ali zdaj v sili, — hajd v Maribor k trdi Ne-m kinji, ki ne razume niti besedice slovenske. Zakaj pa ne pošlješ zapeljano deklino h kakšni prvaški farški kuharici? Doma tudi nimas pro-stora za njo, kér se bojiš župnika. Seveda, malo čudno je to: cerkveni ključar, Marijina hčerka in hebamka! Ja vidiš klerikalček! Za vselej se ti je jezik zavezal. Zdaj pa le hodi zopet okoli farovža, pomagalo ti ne bode. Hahaha!

St. Ilj pod Turjakom. 7. t. m. je imel kaplan Luskar s svojimi devicami zopet igro v neki krčmi. Obiskana je bila slabo, kajti kmetje se naveličajo teh neumnosti. Ob sklepu igre je vzel kaplan listek iz žepa in je prebiral, kako ga „Stajerc“ rad ima. Fant je grozno srdit, ali kriv si je sam. Bekel je baje tudi, da kdor „Stajerca“ čita, temu ni treba priti k spovedi in ta ne dobi odveze. Vstopnina je znašala 20 v. Marsikateri fantič in kmetič je izvlekel pač zadnji grošček iz žepa, da bi se kaplan-četu ne zameril. Kaplan pa se je potem s svo-jimi devicami veselil, ter so ga žajfali, trinkali, prepevali „holadra, holadra“ in si pač mislili: „Le pijmo ga, saj ga nam fantič in kmetič da!“ Pred nekaj tedni je udrihal kaplan po „Fih-posu“, ker se ga je prijel zaradi pretepanja otrok. Tudi mu ni bila prav neka dvojezična tablica, o kateri je dejal, da dela velike troške občini (!) Kakor čujemo, je g. Strojnik dotično tablico na lastne troške naredil. Kaplan pa naj bi se raje za druge stvari briga! Tega ne vidi, koliko bolanih ljudi je v fari, da bi šel enega ali drugega potolažiti. Tega ne vidi, da se klatijo otroci med podukom po gozdu, da se stariši pritožujejo, ker otroci nečjejo več v šolo, kadar je tam kaplan. Kaplan, poboljšaj se! Ali ne veš, kako ti je šlo na Vitančeni? Tudi mi zahtevamo miru! G. župnik naj nam ne zameri teh vrstic, ker se njega ne tičejo in ker imamo župnika radi ter ga spoštujemo. Farani.

Sv. Jakob v Slov. Gor. Sprejeli smo sledeči „popravek“, katerega moramo po postavi brez opombe objaviti:

V zmislu § 19. tisk. zakona zahteva pod-pisani župni urad, da sprejmete sledeči popravek z ozirom na Vaše poročilo „Sv. Jakob v Slov. Goricah“ v štev. 14. Vašega lista z dne 7. aprila 1907.: 1. Ni res, da je v naši župni cerkvi vse narobe, res je, da je vse v najlepšem redu. Ni res, da organist samo po deklinah zija, cerkvenje petje pa pusti celo na stran, res pa je, da orga-nist marljivo goji pošteno cerkveno petje. 3. Ni res, da je to cviljenje za zajce in podgane sta-šit, res pa je, da je naše cerkveno petje tako, da vzbuja in podpira pobožnost in božjo čast. 4. Ni res, da župnik paglavcem veruje, ne da bi se prepričal, kaj da je resnica, ampak res je, da je prepovedal hoditi na ker samo tistim, ki so deničem-pevcem, ki so delali nemir. Župni urad

sv. Jakoba v Slovenskih Goricah, dne 9. aprila 1907. Ivan Kapler, župnik.

Mestinje. Jako žal nam je bilo, da na naše povabilo nisi poslal Tvojega urednika na naš shod pri Smehu na Mestinje. Pripravili smo mu prostorček, iz kojega bi bil lahko celo komedijo pregledal in najvažnejše prizore tudi lahko fotografiral. Ker pa Vaš urednik do 1 uri ni prišel, postavili smo na streho fonograf in poskrbeli da se je od 1 do pol 5 ure vse zanimivo večnosti prihranilo. Naš klub je sklenil s tem materijalom predstave v vseh večjih mestih v Evropi prirediti; na pustni torek bo v Belgradu, Petrogradu, v Beli Ljubljani in Zlati Pragi beneficni večer v korist pokojnih poslancev. Ker pa vem, da dragi „Stajerc“ in Tvoji cenjeni bralci težko do pustnega večera čakajo, Ti hočem v kratkem zanimivo sporočiti. Na shod, kateri je bil po lepakih od neodvisnih kmetov sklican je prišla lepa množica; trdi se okoli 800—1000 kmetov iz obsežnega volilnega kroga. Že dolgo pred začetkom komedije so privrženci „fihposa“ prav po svoje rogovili na zborovališču. Od tebe izgojeni neodvisni kmetje pa so se po mirnem treznem vedenju že od daleč ločili od onih uglednih „fihposerjev“. Po daljšem čakanju se začne komedija. Prvi prizor: Nastopi kmetčki „prijatelj“, po domače odvetnik dr. Kukovič (njegove kmetije so že zdaj v drugih rokah). Lep govor o gospodarskem in narodnem položaju našega kmeta. — Druga oseba: nadučitelj dovoli, da si smemo danes že od visoke gospode izbranega kandidata s prostim očesom ogledati. Zopet prvi: Dr. Kukovec pokliče po imenu nekega kmeta na oder, da glasno pove ime tistega kojega je visoka gospoda „narodne stranke“ za kandidata postavila. Med publikom navzoči kandidat hiti po stopnicah na oder. Med ljudstvom nastane veliki krik, eni kličejo: „Živijo Vinko!“ drugi: „Proč z njim!“ in ako se ne motim tudi: Križajte ga (gramofon pove natanko) in zakaj tudi ne, saj ga je (kandidata) imenoval „Gospodar“ že v poprej „izdajico kmetčke zveze“. Zdaj je imel sveda besedo kandidat in njegovi sferji. Povedal nam je lepe dogodke z smrkavimi kobilami, lepe prilike o bolanih prijateljih in tudi na našo šoto ni pozabil. Pa kot neodvisni kmet se je pokazal najbolj stem, da je trdil da mu je prva dolžnost za narodove pravice (za nas kmete nekaj kar ni za jesti) se potegovati v „jugoslovanskem klubu“. Ker je itak znani politik mu bo to gotovo najljubše delo, kajti drugo plodonosno delo potrebuje po navadi veliko fizičnega truda. Mogoče pa je tudi, da mu je šla narodna stranka tudi na lim, kajti mož, dosedaj gmanjski šribar in posestnik, je pač večkrat že svojo politično srajco menjal. Še lansko leto Korošecov mešetar je bil do zadnjega časa stebel Koroščeve kandidature in danes je po mnenju dr. Korošeca „izdajica“, v glavi dr. Kukoveca pa bodoči poslanec „narodne“ stranke in njenih odvisnih kmetov. Prireditelju shoda dr. Kukovecu in njegovemu štabu, kakor tudi adjutantu Oroslavu Kušecu pa svetujemo, da gredo poprej h Kitajcem, Malajam ali drugim sobratom v šolo, kako se taki shodi prireajo ker tam so ljudje že pofarbanji, in farbarija toraj odpade. Neodvisni kmetje, kateri so na shod zdrave čute seboj prinesli in z istimi erčno domov odišli, pa še niso zadujo besedo govorili. Za danes nimamo nobenega poudara se izreči za enega teh dveh kandidatov.

Št. Lipš pri Žaneku. Dragi „Stajerc“! Dolgo sem molčal, a zdaj me preveč peče. Hotel sem priznati, pa nesramnost našega Lojzeja, to je našega župnika, postaja zmeraj večja. Čeravno se dela jako svetega in zavija oči na vse pretege, vendar v srcu ni tak, kakor se nosi. Neme prav „Scheinheiliger“ in s to besedo zadene v črno piko. Če mi ne verjameš, bom ti pa dokazal, ljubi čitatelj, da je res le na videz svet. V srcu nosi neomejeno sovraštvo proti vsemu, kar ne trobi v njegov rog in kar le kolikaj diši po naprednem duhu. — Božični večer je bil. Kdo se ga ne spominja z radostjo v srcu, komu se ne predstavlja pred očmi zlati čas nedolžne mladosti, ko je gledal milo božično drevesce, okinčano s preljubimi lučicami, obešeno z marsiktero sladkarijo. Koga tedaj ne obhaja sveta misel, komu se ne stori milo pri srcu, če premissljuje, da obhaja ves krščanski svet eden

največjih praznikov, rojstvo našega Izveličarja? Ali misliš, ljubi čitatelj, da so bile v minuli božične noči le te misli in besede v srcu in glavi našega „svetega“ Lojzeja? Ne; v tisti noči, ki je vsem dobrim krščanom sveta, v kateri se vzbude celo v srcu zločinca rahločutne misli, v ravno tisti noči je ključala v prsih Lojzejevih strastna, posvetna, pregrešna misel, je vladalo strastno sovraštvo proti onim, ki so drugega mišljenja. Šel je ta mož tisto noč od hiše do hiše agitirat, v globokem snegu celo na Zagorje lovit glasove za občinsko volitev, ki se je vršila 27. decembra v Žitarivasi. Torej na sveti večer v božični noči je šlo to človeče agitirat in par ur pozneje je izrekel v cerkvi angeljske besede: „Slava Bogu na višavi in mir ljudem na zemlji, ki so dobre svete volje!“ Ali ni to naravnost posmehovanje svetih besed? Vera peša. Kaj ne bi, ako je tako krščanstvo onih, katerih naloga bi bila, pridigovati mir in spravljivost med ljudmi, ne pa sejati nemir in sovraštvo. Daleč smo že prišli v naši občini, odkar imamo med seboj tega duhovna. Črnuhi se izogibajo naprednjakov že od daleč, sosed sosedu več ne pozna, sploh grdo sovraštvo je v srcu črnuhov. Ubogim v duhu pa se ne odprejo oči. Da bi se jih Bog usmilil! Prišel pa bode čas, ko bodo spoznali, da so si izbrali sami mesarja, pa bo prepozno. Tele, ako bi imelo pamet, tega ne bi storilo. Ljudstvu se menda godi predobro, sicer si ne morem izpametovati, kako si more želeči zopet tlačanstvo in sužnost. — Dragi mi Stajerc! Zadosti naj bo za danes. Dolgo sem te nadlegoval. Pa sem moral. Storil bi krivico, ako ne bi označil malo tega človeka v črni knji, kajti proti njem je župnik v sosedni fari golobček, ki mu ne bomo krivili niti lasice, ako oстане lepo pri miru. Lojzeju pa bomo gledali odsihod bolj natanko na prste. Nakladano je toliko materijala, da ga nam ne zmanjka. Ljudem se morajo odpreti oči.

Žitaravas. Dragi mi „Stajerc“! Nekdaj sem ti poročal, da imam še veliko zanimivega materijala na razpolago. Pa kdo bi si mislil, da se bo tako nepričakovano pomnožil. Hotel sem že končati s pisarjo, kajti kdo se bo toliko pečal s takimi ljudi. A sedaj so me spet vzdramili. Preteklo nedeljo po pridigi je župnik raz lece povedal, da mu je škof naročil, naj ljudi posvari pred čitanjem slabih (meni naprednih) časnikov, ki udrihajo po duhovnikih, sicer bo vera pešala in nikogar ne bo več, ki bi študiral za duhovski stan, za katerega že zdaj primanjkuje sposobnih dijakov. Dalje je župnik zankazal, naj moli vsakod pet let zaporedoma vsak dan vsaj en očenaš v ta namen, da naj Bog razsveti tiste, ki čitajo slabe časnike, da se bodo spametovali. Župniku našemu, posebno pa škofa krškemu pa rečem: Napredni listi ne napadajo niti vere, niti pravih duhovnov, marveč bičajo le klerikalizem in njega razširjevalce, malopridne duhovnike, ki zlorabijo prižnico in spovednico v svoje črne namene. Roko proč od politike! — gospod škof, — in nazaj k čisti izvršitvi Kristuzovih nauk in utihnilo bodo na hip vsi napredni časniki. Dokler se pa godijo od strani politikujočih farjev take gorostasne reči, kakor smo jih doživeli dosedaj, ne moremo molčati. Gospod škof, pustite moliti raje za one, ki delajo greh s tem, da udrihajo v „Miru“, „Naš Dom“, v nemških „Landbote“ in „Kärntner Tagblatt“ in drugih enakih listih po poštenih ljudeh, ter zavijajo resnico, da se kar kadi, da naj se jim ta greh po 8. božji zapovedi odpusti! Dobri kristjani.

Žihpolje. 14. t. so imeli naši črnuhi stršansko smolo. Vršilo se je zborovanje, sveda — v farovžu. Že mesec popreje so iskali po gostilnah prostor za shod, ali zamanj. Mislili so, da se jih bode g. Hvala vsmilil in so že napravili plakate, da bode shod pri Sivicu. Ali tudi to ni šlo, tako da so jo morali z dolgim nosom popihati v farovž. Tam je sveda prostora dovolj, kajti vbogi kmetje so postavili pravi grad za enega človeka. Prišel je torej „slovenski zbor.“ Sveda se je hujskalo, da se je kar kadilo. Vstopa niso imeli drugi, kakor tisti, ki slišijo travo rasti in planke žvižgati. Sveda, g. Podgorc že zna „shode“ držati. Ko bi prišli tudi drugi ljudje, ne bi jih mogel tako lepo za nos voditi. Zelo brihtna glavica je naš gospod Mihl. V cerkvi je iz prižnice pravil, da bode zbor, ker v celi fari ni 10 mož, ki bi

vedeli, kaj so volitve. No, ti vbogi Mihl, minkovič si pač, da imaš vrabce pod klobukom, ali vrabgo „I“ so že zleteli in ti nimaš nobenega. Ko bi cov je prišli zagrizenci iz Kotmarje vasi in drusil za črnih lukenj, bi bilo presneto slabo. Kako rekel B shod končal, to vprašamo g. Dravca, ki je naz v hitrejši med klerikalci, ker obhodi v „por, ka 10 km. Sli so v drugo vas rogovoliti, ker jlj ten je postal v Žihpoljah — pretemno. A tam svot jo dobili črnuhi po nosovih. No, Mhl 8 ure Podgorc, zdaj pač vesta, kje kmeta čevalj tčuna 14. maja pa bodo kmetje dokazali, da vedo je 1 dobro, kaj je volitev!

Novice.

Naš shod v Celju. Preteklo nedeljo popokosavaka se je vršil v veliki dvorani hotela Terschetli km Celju shod naše stranke. Obiskani je bil izborn. Klerikajti dvorana je bila napolnjena do zadnjastopati koticčka. Razven obrtnikov iz Celja in okolice okra došli naprednjaki iz vseh pomembnejših knsko-prv v bližini mesta ter iz savinjske doline. Vta finan eno uro trajajočem govoru je pojasnil naš udstvo n nik cilje in namene „Stajercëve“ stanke. Bud leti pritrjevanje in res viharo odobravanje je svalet 7 dilo govoru. Po kratkem razgovoru je sprilicji pr shod ednoglasno rezolucijo, ki pozdravlja v katerih napredne stranke v volilno borbo. Shod je zvoj je z dokazal, da je naša stranka naravnost potetati pred za kraje in da bodemo tudi v bodoče zete, ki govali. Naprej!

Po skrivnih potih se plazijo naši podi sprotniki. Ali mi jih vidimo in zasledujemo, si bod delo... Otročja nova stranka kaže vsa svalet je onemoglost že s tem, da ima popolnoma na ga izi nesljive, napol klerikalne, neodločne kandidamžol“. Dokaz tej trditvi sta ravno Roblek in Žarnigac b Dobro nam je znano, da ima Roblekova žetom, veliko vpliva na svojega moža. In še bolj neegel k je znano, da je Roblekova žena klerikalna troni i kostij. Po skrivnih potih pa bodo vplivali Botovlj rikalci na gospo Roblek in gospa Roblek bararnno prečrtala račune nove stranke. Razumetečici ni z zadnjem hipu bode g. Roblek prisiljen na j večji tiak od vseh strani odstopiti. In farštvu b v St želo uspehe tega ravnanja... Istotako stoji se mož z kandidatom Žurmanom. Mož je v dnu svoja in z srca klerikalen kakor njegov proti-kandidatko r kaplan Korošec. Sicer sta tudi osebna prijata, finan Šele pretečeni teden je obiskal Korošec žlani! mana. Izvedeli smo, da ga je prosil, naj O ka kandidature odstopi, da ga je strašil z vsem et iz o gočim. Vae kaže, da hoče Koroščevea stranka shod kulisami, po skrivnih potih, pripraviti naspro hotel kandidate od stopa. Pri temu ali onemu balanca pritiskala na kandidata z soprogo, pri drugcazvil s ali tretjemu poseže morda globoko v žep, — ečen, zmagala bode, ako se mi ne postavimo v bau, km Zato pa, volilci: Delajte pogumno za naše del sem didate, ki smo jih danes objavili! Z njimi loar iz demo veliko opravili, ti kandidatje so neodli km in možaki! Na delo!

Iz Spodnje-Štajerskega.

Z dr. Benkovičem v Savo! Tako so po: voli razjarjeni kmetje na shodu v Blanki pri sporoča nici. O shodu se nam poroča, da je bil d. Kapl obiskani, kajti prišlo je nad 1000 ljudi, našo njimi kakšnih 300 klerikalcev. Ko je kmkar sm prvi govornik, oglašal se je neki kmet k bes popra Ali 3 župnikovi pajdaši so poštenega koljajo P takoj iz zborovališča zrinili, ker so vedli ke, — hoče kmet o Benkovičovem oderuštvo gor. Janč Besedo pa je dobil trebnhasti možakar, štvu „Š župnik Cerjak iz Rajhenburga. Kmet gre k. zaht tem okoli kozolca in ko konča trebnhar svoj gavek z se že zopet kmet k besedi oglaš. Ali vsa nčič v stonj, — kmet ni dobil besede! Zaponmna aprila kmetje, črnuhi vas ne marajo niti poslušati in da vaših glasov potrebujejo! Potem je zlezel na je da „peb“ na kišto; imel je smolo, kajti pokrone no mu je udril in klerikalček pade v kišto kleta ž „peb“ je bil slavni dr. Benkovič iz Basili, r kmetski „prijatelj“, čeprav jih odira, ki je Ni res vandral pred par leti iz Kranjskega v Breždovi n Imel je smolo, — padel je v kišto; upajmo kazalo. bode njegov padec tudi 14. maja prišel! Berko n dičil je nadalje znani Tinče Cerjak. Ali tisti m kmet mu je zaklical: skrbj raje za svoje obj videk da ne bodo lakote trpeli! Nato je bil „ena in končan. Za red sta skrbela 2 orožnika, do vse